

něné, na právní úkon, jímž byl prodaný motor žalovanému úpadcem odevzdán a jím od úpadce převzat. Nemusel se tudíž odvolací soud a neměl se ani obíratí otázkou, zda odporovatelnou podle § 28 čís. 1 až 3, 30 (1) čís. 2, pokud se týče 31 (1) čís. 1 a 2 konk. ř. byla sama trhov^á smlouva, ujednaná v březnu nebo v dubnu 1926, an v tomto směru rozsudek prvního soudu podle toho, co výše uvedeno, nebyl napaden. Pochybený jest však právní názor odvolacího soudu, že odevzdání prodaného benzinového motoru nelze podřaditi pod ustanovení § 31 (1) čís. 1 a 2 konk. ř., protože nebylo zvláštním právním úkonem, nýbrž jen faktickým plněním smlouvy, neboť lze podle § 31 konk. ř. odporovati za ostatních podmínek tam uvedených zejména i veškerým právním úkonům úpadce s osobami jemu blízkými, která zkracují věřitele, leda že jim nebylo aniž musilo býti známo, že jest úpadce nezpůsobilým platiti, nebo že byl podán návrh na vyhlášení úpadku (§ 31 (1) čís. 1 druhý případ), a tedy i odevzdání koupené věci, jímž kupitel zpravidla teprve nabývá k ní vlastnictví (§ 425 obč. zák.), a jest toto oprávnění ustanovením § 34 konk. ř. omezeno jen potud, že plněním z jednotlivých prodejů movitých věcí v živnostenském podniku úpadcově, o což tu zřejmě nejde, lze odporovati jen za podmínek § 28 (1) čís. 1—3 konk. ř. (srovnej k tomu i Lehmanův komentář k úpadkovému řádu, Vídeň 1916, u § 34, str. 299, a Bartsch-Pollak, Konkursordnung, Vídeň-Lipsko 1927, u § 34, str. 268). Že úpadce byl nezpůsobilým platiti v čase odevzdání motoru, nebylo v prvé stolice sporno, bylo však zjištěno, že se úpadce stal zetěm žalovaného dne 16. června 1926, že se odevzdání motoru stalo v září nebo v říjnu 1926, tedy v době, kdy žalovaný již byl osobou úpadci blízkou (§ 32 konk. ř.), a není ani pochybnosti, že odevzdáním motoru byli zkráceni úpadcovi věřitelé, uváží-li se, že by jinak, bez tohoto odevzdání motor byl zůstal úpadcovým vlastnictvím a žalovaný by měl jen konkursní pohledávku na vrácení již zaplacené kupní ceny, která by jako každá jiná konkursní pohledávka v úpadku byla uspokojena jen příslušnou kvotou. Mohl tedy žalovaný čeliti žalobě jen důkazem, že mu ani v době, kdy úpadce trhovou smlouvu plnil a žalovanému motor odevzdal, nebylo pokud se týče nemusilo býti známo, že jest úpadce nezpůsobilým platiti, nebo že byl podán návrh na vyhlášení úpadku, ale žalovaný tento důkaz ani nena-
stoupil. Tím jsou splněny veškeré podmínky pro odporování ve smyslu § 31 (1) čís. 1 druhý případ konk. ř., a bylo proto dovolání vyhověti, aniž bylo třeba zkoumati, zda opodstatněny jsou i ostatní důvody odporování žalobcem uplatňované a zda opodstatněna jest i výtk^a vadnosti odvolacího řízení, a podle § 39 (1) konk. ř. uznati právem, jak výše uvedeno.

Čís. 10546.

Byla-li žaloba vzhledem k pohledávkám namítaným k započtení zamítnuta, jest nepřipustné dovolání žalovaného, uplatňující jen, že se odvolací soud měl obíratí vzájemnými pohledávkami, namítanými v prvé řadě k započtení.

(Rozh. ze dne 17. února 1931, Rv I 300/30.)

Proti žalobě o zaplacení peněžité pohledávky namítli žalovaní započtením vzájemné pohledávky. Procesní soud první stolice uznal po právu i zažalovanou pohledávku i pohledávky namítané započtením a v důsledku toho žalobu zamítl. Odvolací soud nevyhověl odvolání žalovaných.

Nejvyšší soud dovolání žalovaných odmítl.

Důvody :

Napadeným rozsudkem odvolacího soudu byl potvrzen rozsudek soudu první stolice, jímž byla žaloba zamítnuta. Následkem toho nedostává se žalovaným oprávnění k dovolání jako se jim ho nedostávalo již k odvolání a bylo dovolání jako nepřípustné (§§ 471 čís. 2, 472, 474 a 513 c. ř. s.) odmítnouti (srovnej rozh. čís. 2658 sb. n. s.). Oprávnění k dovolání nelze žalovaným, kteří uplatňují v dovolání jen, že se odvolací soud měl obíratí vzájemnými pohledávkami v první řadě jimi namítnutými k započtení, přiznati proto, že jejich návrhu, jež učinili ve věci samé před soudem první stolice, bylo plně vyhověno a žaloba byla zamítnuta, takže se jim nestala rozhodnutím žádná křivda. Důvodem k dovolání a k odvolání může býti jen rozsudkový výrok, nikoli celý obsah rozsudku, nanejvýš jeho důvody; v souzeném případě čelí však dovolání právě jen proti odůvodnění odvolacího soudu. Podle toho nemají žalovaní právo ani k odvolání ani k dovolání (srovnej Hora, Odvolání, strana 14). Bylo se proto usnésti, jak se stalo.

Čís. 10547.

Pojišťovací smlouva.

Ustanovení § 67 poj. zák. jest výjimkou z předpisu § 63 poj. zák. potud, pokud se podle něho (§ 67) nepřipojuje zrušovací účinek již ke zcizení věci o sobě, nýbrž teprve ke změně v úchově. Tato změna o sobě, bez předchozího nebo přistupujícího zcizení může sice způsobiti zvýšení nebezpečnosti, avšak nezrušuje pojišťovací poměr.

Majetkoprávní vztah společníka veřejné obchodní společnosti k pojištěným věcem nezanikl, naopak zvětšil se na svém rozsahu tím, že veřejný společník převzal po rozchodu společnosti jako výlučný vlastník pojištěný závod a ho dále provozuje.

V pouhém zmenšení rizika (ve zmenšení skladu zboží, ve snížení režie) nelze ještě spatřovati uhasnutí zájmu na pojištění.

Nejde o zcizení podle § 67 poj. zák., byl-li převzat podnik veřejné obchodní společnosti jedním ze společníků, jenž se ze spoluvlastníka v hospodářském smyslu stal výhradním, samojediným vlastníkem.

Zcizením ve smyslu pojistněprávním jest jen, změnil-li se formálněprávním postupem podstatně hospodářská situace. Zcizení nezakládá o sobě zrušení pojišťovací smlouvy, nýbrž jen, znamená-li pro pojistníka uhasnutí zájmu.

(Rozh. ze dne 17. února 1931, Rv I 350/30.)